

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 10
JUNIJ - 2019

LE ENO JE POTREBNO

O Srce Božje, slišim tvoj glas ...

... radi pojemo v mesecu juniju, ko pridemo v cerkev, da bi se udeležili pobožnosti vrtnic. Mesec junij je namenjen češčenju Srca Jezusovega. Ta pobožnost se je razvila po mnogih svetnikih, katerih življenje je pričalo o ljubezni do Kristusa in češčenju Srca Jezusovega. Med njimi je bila Sveta Marjeta Marija Alacoque (1647–1690). Sveta Marjeta je v videnjih prejela naročilo Jezusa samega, naj se širi češčenje njegovega Srca. Na petek po osmini praznika svetega Rešnjega telesa pa naj bo uveden praznik Srca Jezusovega. V svoji okrožnici o Srcu Jezusovem papež Pij XII. poudarja izredni

pomen, ki ga je po Božji določitvi imela pri razširjanju češčenja Srca Jezusovega prav sveta Marjeta Alakok. Hkrati pa papež izpostavi, da češčenje Srca Jezusovega ne temelji na posebnem razodetju sveti Marjeti Alakok ampak na javnem razodetju in ga je mogoče utemeljiti na osnovi Svetega pisma, izročila in cerkvenega učiteljstva. Sveta Marjeta Alakok je bila mistična oseba, Jezus se ji je pogosto prikazoval in se z njo pogovarjal. A še posebno so pomembna nekatera tako imenovana velika razodetja. Četrto veliko razodetje je bilo v osmini praznika svetega Rešnjega telesa leta 1675, ko je Marjeta zopet klečala pred Najsvetejšim.

Tedaj ji je božji Učenik pokazal svoje Srce in dejal:

»Glej to Srce, ki je ljudi tako silno ljubilo, da si ni ničesar prizaneslo ter se je popolnoma izničilo in použilo, da jim izpriča svojo ljubezen; v zahvalo pa prejemam od večine le nehvaležnost, ki jo ljudje kažejo s

svojim nespoštovanjem, s svojimi bogoskrunstvi, s svojo mlačnostjo in prezirom, s kakršnim se obnašajo do mene v tem zakramentu ljubezni. Kar pa me še najbolj žali: celo meni posvečena srca se tako vedejo. Zato zahtevam od tebe, naj bo prvi petek po osmini svetega Rešnjega telesa poseben praznik, posvečen časti mojega Srca, katerega naj slave s prejemanjem svetega obhajila, z vračanjem časti in s pokoro, da mu tako zadoščujejo za nečast, ki mu je bila storjena, ko je bilo izpostavljeno na oltarjih.

Tudi ti obljubim, da bo moje srce bogato obsipalo s svojo ljubeznijo vse tiste, ki mu bodo izkazovali to čast in bodo skrbeli, da se mu zadoščuje.«

V teh štirih temeljnih prikazovanjih je zajeta vsebina češčenja Srca Jezusovega, ki se je pod vplivom svete Marjete Marije Alakok po svetu zelo razširilo. Priporočam vsakodnevno molitev vrtnic. Naj bo ta molitev za nas priložnost, da bi se približali Srcu Jezusovemu.

Vir: <http://nadskofija-ljubljana.si/pastorala/gradiva/velikonocni-cas/>

Amicus Dei

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Justin, filozof in mučenec, 2. st.

Goduje 1. junija

Prvi kristjani so bili v glavnem preprosti ljudje, ribiči, obrtniki, sužnji. V drugem stoletju pa so se za krščanstvo odločali tudi že prvi izobraženci. Eden najodličnejših je bil filozof Justin, ki se je vere v Kristusa oklenil v mladosti, trdno prepričan, da je našel resnico, ki jo je iskal in je o njej vredno prepričevati druge. Odpor proti krščanstvu v rimski državi je slonel predvsem na predsodkih, ki so bili posledica neznanja in nerazumevanja. Proti temu so se odločno borili krščanski pisatelji v

2. stoletju, vendar na način, s katerim so hoteli odpreti dialog med vero in tedanjo miselnostjo, med Cerkvijo in svetom. Ti pisatelji so imenujejo apologeti (branilci, zagovorniki). Med krščanskimi apologeti, ki so v tem času dokazovali resničnost krščanstva proti poganom, judovskim

nasprotnikom in krivoverskim učiteljem, je Justin najslavnejši in največji. Ohranila so se tri njegova dela, iz katerih se dviga pričevanje, ki je s svojo vrednostjo preživelo stoletja. Krščanstvo zanj ni najprej nauk, temveč Beseda, ki se je v Jezusu učlovečila in bila križana.

Rodil se je v srcu Palestine, v mestu Flavia Neapolis, ki ga je dal postaviti rimski cesar Vespazijan na kraju porušenega Sihema. Čas njegovega rojstva postavljajo v prvo desetletje 2. stoletja. Njegovi starši so bili premožni naseljenci latinskega rodu. V mladosti je spoznaval razne filozofske šole, a ga nobena ni zadovoljila. Nekega dne se je Justin sprehajal po morskem obrežju in tam srečal nekega starega moža. Seznanila sta se in mož je Justinu dokazal, da so resnico učili stari preroki in Jezus Kristus, ne pa poganski filozofi. Ko mu je to dopovedal, ga je pozdravil in izginil.

V srcu mladega filozofa se je prižgal plamen, ki mu ni dal miru. Pošteno iskanje resnice ter ponižna in zaupna molitev sta Justina kmalu privedla do tega, da je sprejel vero v Jezusa Kristusa. Od tistega trenutka dalje je svoje življenje posvetil temu, da je z govorjeno in pisano besedo branil življenje kristjanov in njihov nauk. Oblečen v bel plašč kakor nekdanji grški filozofi, je začel potovati in povsod oznanjati krščansko vero. Zanj je bila čast, da se je imenoval filozof. Tudi kot kristjan ni smešil Platonovega mišljenja, temveč ga je uvedel v Cerkev. Grška filozofija mu je postala orodje za oznanjevanje evangelija in sicer na temelju njegovega lastnega miselnega in duhovnega razvoja in dozorevanja.

Pred letom 150 se je naselil v Rimu, kjer je imel šolo, v kateri je učil krščansko filozofijo, in veliko učencev. Njegovo poučevanje je pripomoglo krščanski miselnosti do javnega ugleda. Njegovo mučeništvo dokazuje, da so se rimske oblasti bale njegovega vpliva. Med letoma 150 in 155 je napisal obširno obrambo krščanstva z naslovom Apologija, ki jo je izročil cesarju Antoninu Piju. V njej je zavrnil obdolžitve, ki so se o kristjanih širile med pogani, pojasnil osnovne resnice krščanskega nauka in opisal življenje kristjanov. Posebno dragoceno je njegovo poročilo o krščanski Božji službi in pojasnilo o evharistiji. Malo zatem je napisal še krajšo Apologijo ter Dialog z Judom Trifonom, najstarejši ohranjeni spis, ki brani krščanstvo pred judovskimi ugovori.

Njegovo bivanje v Rimu se je končalo z mučeniško smrtjo, najbrž leta 165. Na smrt ga je obsodil rimski prefekt Rustik, ki je bil tudi stoiški filozof. Med sodnim procesom mu je Justin rekel: »Nihče ni verjel Sokratu toliko, da bi bil za njegov nauk pripravljen umreti. Zaradi Kristusa pa so prezirali strah in smrt celo rokodelci in nevedneži.« Skupaj s šestimi drugimi kristjani je šel pogumno v smrt za Kristusa. Njegov god obhajamo 1. junija.

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

ALI ME IMAŠ **RAD**?

RAD imam tebe, ker tako hočem, ne zato, ker si to zaslužiš. **RAD** te imam, ker je to čudovito doživetje, in nobenega razloga ni, da te ne bi imel **RAD**, **RAD** te imam, čeprav ti mene ne moreš imeti **RAD**. Nič hudega, kljub temu sem ljubljen. Poskrbel sem za to, kajti naučil sem se ljubiti brezpogojno. Zdaj je svet poln ljudi, ki jih imam **RAD**.

Ko je moj svet poln ljudi, ki jih imam **RAD**, se mi zdi, da imajo tudi oni mene **RADI**, in res je tako. Srečo imaš, da te imam **RAD**, kajti moja ljubezen je drugačna in bi ti bila v oporo. Srečen bi bil, če bi tudi ti imel **RAD** mene, kajti tudi tvoja ljubezen bi mi bila v podporo in bi naše skupno življenje še polepšala.

Želim si, da me imaš **RAD**, tvoja ljubezen bi mi veliko pomenila, toda če me nimaš **RAD**, te jaz zato ne bom prenehal imeti **RAD**.

RAD imam tebe, ki si še tako majhen in nebogljen, ki svojih korakov še ne moreš sam usmerjati ...

RAD imam tebe, ki s tresočim korakom stopaš čez prehod za pešce, in ne veš, ali boš uspel prečkati cesto, predno pripelje avto ...

Ljudmila

Najina želja, da osvojiva simbol Slovenije – Triglav – je s pomočjo Njega postala resničnost.

Leta in leta me je spremljala ta želja. Prihajala je iz notranjosti na površje – pa je zaradi strahu pred višino in prepadi vsakič potonila na dno. »Saj ne boš zmogla, saj nisi za v gore, ne podstopi se tega ...«

Toda moč in zaupanje je rodilo sad. Res s težavo, toda s toliko več zadovoljstva mi je to daljnega leta 1995 skupaj z drugimi stotimi ženskami uspelo. »Jaz sem na vrhu, ti pa se boš morala za to še potruditi,« se je glasilo sporočilo, napisano na vrhu Triglava moji dobri znanki. Bila sem na vrhu

»prvič in zadnjič«. Ona pa je bila v dolini na trdnih tleh s tiho željo v srcu: »Tudi jaz bi bila rada enkrat na tvojem mestu.«

Življenje piše svoja pota.

Doletela jo je izguba ljubljene osebe. V njej so zamrla vsa čustva. Če človeka poznaš v dušo, veš, kje ga lahko vsaj malo potolažiš. Veš, kje lahko prižgeš lučko, ki nekaj časa samo brli, potem se pa le razplamti in zagori z večjim plamenom.

Kljub nemoči in razboleli duši sem predlagala, da se skušava povzpeti na vrh. Nabirala si je kondicijo in skupaj z njo tudi žulje. Za najino pot je vedel le On, On in pa še ena nama sorodna duša, ki naju je vseskozi spremljala z molitvijo. Na praznik Marijinega Vnebovzetja (ob podaljšanem vikendu) sva jo potegnili v Mojstrano. Tam naju je že čakal izkušeni gorski vodnik, ki je precenil najine sposobnosti. Ukazal je – gremo! In res sva mu vseskozi do pod Kredarice zvesto sledile. Potem pa se je začelo: bolečine v glavi, pritisk, oslabeledost ... Najin vodič je bil pripravljen na vse to, moja sotrpinka pa ne. Komaj smo osvojili dom na

Kredarici. Po glavi ji je rojil le povratak v dolino, toda kako! »S pomočjo helikopterja,« je rekel najin vodič. Tu pa je stvar vzel v svoje roke. On. Stopil je na najino stran. On, ki je po eni uri oddiha na Kredarici dejal: Gremo naprej.« Po temeljitnem masiranju razbolelih udov, po prisilnem zaužitju enolončnice in po priporočilu Njemu v kapelici smo s čudnimi občutki stopili na pot proti vrhu. V kapelici je odmevala sveta daritev. Mi trije pa smo svojo veliko daritev spremljali vso pot do vrha. Brez vseh težav, strahu in poprejšnjih bolečin smo v eni uri prispeli na vrh. On nama je podal svojo močno roko in nama pomagal. Le kdor to občuti – verjame. Srce je vriskalo, vriskalo, ko je na poti domov našlo planiko in jo kljub prepovedi odneslo v dolino – njemu, ki počiva na Božji njivi. Njemu, ki je imel željo, da svoji mami nekoč pokaže lepo Slovenijo z vrha Triglava. Ni mu bilo dano, dano pa je bilo nama.

Povabili sva Ga, naj gre z nama, in ni nama odrekel.

Bliža se čas dopustov. Vsak bo odšel po svoji poti. Ne pozabite povabiti s seboj tudi Njega. Verjemite, obrestovalo se vam bo.

Ljudmila Menart in Jožefa Cigale,
stanovalka Doma Marije

JUNAKI IZ OZADJA

Zaposleni se nam predstavljajo s svojimi življenjskimi zgodbami, ki so jih pripravljeni deliti z nami. Hvala vam.

Urška Prevolšek

Urška je diplomirana medicinska sestra v Domu Marije in Marte. Službo je v Domu začela aprila letos, ko je prevzela delovno mesto sestre Tadeje Gnezda. V Domu je sedaj Urška »tista ta mlada, skravžlana, ta nova sestra«.

Življenjska pot mlade in nasmejane sestre Urške se je začela 24. 2. 1987 v novomeški porodnišnici. Urška je namreč Dolenjka, saj

prihaja iz Dolenje vasi pri Čatežu (Trebnje). Otroštvo je preživela skupaj s starši in bratom Anžetom. Ko pomisli na otroška leta, se najprej spomni na jutra ob koncih tedna, ko so se vsi štirje zrinili na eno posteljo in skupaj poležavali. Ni bila problematičen otrok, je pa vsake toliko časa kaj malega ušpičila. Ker je bila njena mama frizerka, se je tudi Urška »preskusila v frizerstvu«: enkrat je svoje lase prebarvala z mamino rdečo šminko, ki pa se še po desetih zaporednih umivanjih las ni sprala; drugič pa je komaj štiriletna Urška en dan pred prvim svetim obhajilom svojo sestrično ostrigla na kratko.

V osnovno šolo se je Urška tako kot vsi čateški otroci vozila s šolskim avtobusom v 11 km oddaljeno Trebnje. Po končani osnovni šoli se je po razmisleku odločila za Srednjo zdravstveno šolo Novo mesto. Že od nekdaj jo je zanimalo zdravstvo, vseh pa ji je bilo tudi glasbeno udejstvovanje, zato je mislila tudi na srednjo glasbeno šolo. Ker pa si ni želela oditi od doma in stanovati v Ljubljani, si je izbrala bližjo, novomeško zdravstveno šolo.

Pri izbiri fakultete je bila pred enako dilemo kot pri izbiri srednje šole: zdravstvo ali glasba. Ker pa ni obiskovala srednje glasbene šole, se ni upala prijaviti na sprejemne izpite na glasbeno akademijo. Tako je diplomirala iz zdravstvene nege na Zdravstveni Fakulteti Ljubljana.

Prek študentskega servisa je Urška leto in pol delala na Oddelku za abdominalno kirurgijo na UKC Ljubljana. Tam je dobila tudi redno zaposlitev in ostala še osem let. In prav na tem oddelku je spoznala sodelavca Ina, ki je postal njen fant. V Dolenji vasi, nasproti hiše njenih staršev, sta sezidala svojo hišo, v kateri prebivata skupaj s sinom Oskarjem Brankom (3,5 let) in hčerjo Zojo (1 leto).

Otroci potrebujejo veliko skrbi in pozornosti, ki pa ju od staršev, ki delajo v treh izmenah in skoraj vse konce tedna, zelo težko dobijo dovolj. Urška je zato med zadnjim porodniškim dopustom začela z intenzivnim iskanjem službe s »prijaznejšim« delovnim časom. Uspelo ji je – tako je prišla v DMM.

Življenje pa ni zgolj delo, čeprav ji večino časa vzamejo služba in otroci. Pravi, da bi na samotni otok za nekaj časa odšla kar sama, saj odkar je mama, zelo pogreša tišino, ki jo prekinjajo otroci, televizija in telefoni. Seveda pa ji je družina od vsega najpomembnejša in zelo bi jo bilo strah, če bi ostala sama. Pove, da ji kariera ne pomeni nič, če jo primerja z otroki, saj bi v nasprotnem primeru ostala v prejšnji službi,

kjer so se ji obetala napredovanja.

Veliko časa pa Urška posveti tudi glasbi. Ko se je v drugem razredu osnovne šole vpisala v glasbeno šolo v Trebnjem, si je želela igrati klavir – tako kot njeni sestrični. Na vpisu pa ji je ravnateljica glasbene šole predlagala, da bi igrala violino. Urška se je strinjala, čeprav sploh ni vedela, kakšen inštrument je to, in je na poti domov mamo spraševala: »Mami, kaj je to, violina?« V desetih letih nižje glasbene šole je dodobra spoznala, »kaj je to, violina.« Pove, da je nekje v 3. ali 4. razredu doživela manjšo krizo, ko se je želela odpovedati violini in igrati kakšen drug inštrument. Ker ji starši tega niso dovolili, je vztrajala še naprej. Od leta 2000 z občasnimi prekinitvami (porodniške) igra v Godalnem triu Viva. Dekleta iz tria igrajo na porokah, pogrebih, razstavah, v galerijah in na drugih družabnih dogodkih. Pred približno petimi leti pa se je pridružila še orkestru Cantabile.

Še tisto malo prostega časa tako Urška zapolni z vajami in nastopi. Ob novi hiši ima tudi vrt, za katerega rada skrbi, in dva mucka, ki vsekakor popestrita čas, ki ga Urška preživi doma. Pove, da zelo rada gleda filme, najraje romantične komedije, rada gre v kino, vendar tja že dolgo ni šla. Največkrat gleda filme na televiziji, a zaradi neprespanih noči med tem navadno zaspi. Obiskuje tudi vodeno skupinsko telovadbo, šport po televiziji pa je primorana spremljati, sploh nogomet in košarko, saj je Ino treniral košarko. Tudi Urška je igrala rokomet in odbojko, vendar ji je bila glasbena šola bolj všeč.

Njena velika strast so tudi potovanja. Izluščila je samo nekaj najljubših lokacij, ki jih je že obiskala: Filipine, Ameriko, Kanado, Avstralijo in Hong Kong. Bila je tudi že skoraj po celi Evropi, vendar pa si ponovno želi obiskati London, čeprav je bila tam že trikrat, in pa New York, ki ga je tudi že obiskala. Če pa bi bila primorana zapustiti Slovenijo, bi se preselila v Kanado, ker je tam, po njenem mnenju, življenje najbolj podobno življenju v Sloveniji. Ker se bliža čas dopustov, jo vprašam, kje najraje preživlja dopust. Odgovori mi, da hribov ne mara, torej najraje uživa na morju.

O tem, kakšne so njene želje za prihodnost, pa pove, da je njen kratkoročni in dolgoročni cilj urediti hišo in okolico, saj je vse to precejšnji finančni zalogaj.

Zapisala Tjaša Gracar

Tabor v Prestranku

Pa smo ga dočakali. Tabor ob koncu šolskega leta. 8.maja smo se odpravili v Prestranek, kjer smo preživel tri nepozabne dni v družbi konj. Vreme nam žal ni bilo naklonjeno, da bi več časa preživel v naravi, a smo se kljub vsemu imeli lepo.

Dež je veselje ponudil tistim, ki so se pogumno in z veseljem odpravili v njegov objem, ter skakali po lužah. Jahali smo konje, spoznali zeliščni vrt, si ogledali grad Prestranek in kmetijo, se seznanili z oskrbo konj, jih krtačili, pekli piškote ... Otroci so doživeli veliko zanimivega in tudi novega. Ob koncu tabora smo jih povprašali, kaj jim je bilo najbolj všeč. Večinoma so odgovarjali, da seveda jahanje konj, poleg tega pa medsebojna igra po sobah in v skupnih prostorih. Deklica je z veseljem povedala, da je končno dočkala spanje na pogradu, saj si je tega od nekdaj želela.

V petek smo zaključili s taborom. Polni vtisov in lepih spominov smo se popoldne vrnili v Logatec.

V tem šolskem letu to ni bil zadnji izlet, saj nas čaka še obisk Kekčeve dežele v Kranjski Gori. Pred obiskom si bomo ogledali vse tri dele filma o Kekcu. Na ogled filma bomo povabili tudi starejše stanovalce.

Nestrpno in z velikim veseljem čakamo na srečanje s Kekcem. To vrtčevsko leto bomo zaključili 16. 6. 2019 ob 10.uri s sveto mašo. Lepo vas pozdravljamo.

Mojca, skupina Modra soba

Medgeneracijska srečanja stanovalcev DMM in otrok skupine Nazaret

V letošnjem letu je imela naša skupina že nekaj srečanj s stanovalci Doma. Skupaj smo imeli delavnice, skupaj smo ustvarjali in se veselili naših druženj. Na našem prvem srečanju smo se učili izdelovati lične košarice. Malo je bilo težav pri povezovanju trakov med lesene paličice, vendar so spretne otroške roke hitro pomagale starejšim, že nekoliko okorelim rokam. Koški so bili narejeni in lepi za ogled. Naslednjič smo imeli skupno delavnico za razstavo ob prazniku velike noči. Pod vodstvom gospe Ane Ivančič smo iz testa izdelali več pletenic, kokošk in ostalih okraskov. Bilo je res zanimivo opazovati, kako so nastajale lepo okrašene pletenice različnih velikosti in oblik. Seveda je bilo potrebno vse okraske speči. Za to, da so se naše pletenice in kokoške lepo spekle in da so bile lepe na pogled, je treba izreči veliko zahvalo osebju kuhinje, ki nas je lepo sprejelo in nam našo peko lepo in skrbno oskrbelo.

Še pred praznikom velike noči pa smo skupaj barvali in krasili velikonočna jajčka in še ostale izdelke, ki spadajo k temu prazniku. Tudi za to ustvarjanje je bilo potrebno kar nekaj spretnosti in domišljije. Pri tem delu niso samo otroci pokazali svoje domišljije, ampak so se tudi stanovalke veselile svojih ustvarjanj, saj so bila jajčka, čeprav iz plastike ali stiropora, zelo lepa na pogled.

Mislím, da bodo taka srečanja tudi v bodoče vedno lepa in koristna za otroke in za stanovalce Doma. Otroci spoznajo, da se jih stanovalci

veselijo in da si za popestritev življenja želijo njihove družbe in njihove radoživosti. Tudi vnaprej se bomo srečevali in si dajali spodbude drug drugemu po svojih močeh, starejši po modrosti in umirjenosti, mlajši pa po veselju in radoživosti.

Za skupino Nazaret
Kati Dolenc

Eno uro v Miklavževem vrtcu

V četrtek, 9. maja, je peljala socialna delavka Mateja gospoda Grahka, Marijo Čuden in mene v Miklavžev vrtec, v skupino petletnikov v šesto nadstropje Doma Lazar.

Vzgojiteljici, ki imata to skupino, sta prinesli mizico, ki je služila za oltarček. Sami sta naredili votlino in postavili vanjo kipec Lurške matere božje. Otroci pa so prinesli cvetje.

Predstavili smo se najprej obiskovalci, potem otroci in vzgojiteljici. Otroci so zapeli Marijino pesem. Z vzgojiteljico so se pogovarjali o mesecu maju, ki je Marijin mesec, in o Mariji ter o tem, da v cerkvi vsak dan v mesecu maju berejo šmarnice za odrasle in otroke. Povedali so, da tudi oni vsak dan v maju posvetijo nekaj časa Mariji. Najprej zmolijo za svoje, potem kaj berejo in pojejo Marijine pesmi. Ta dan so molili za naše domače, in sicer *o Gospa moja*. Zahvalili smo se jim.

Vzgojiteljica Estera je potem povedala, da bo ta dan prebrala iz slikanice resnično zgodbo o treh pastirčkih, ki se jim je prikazala Marija. Razložila je otrokom nekaj besed kot prikazovanje, čudež, zapor, resničen. Potem je iz slikanice prebrala zgodbo o treh pastirčkih iz Portugalske, ki se jim je Marija večkrat prikazala. To so bili otroci: Frančišek, Jacinta in Lucija.

Po branju je vsak povedal, kaj bi naredil, če bi se mu prikazala Marija. Najlepše je povedal gospod Grahek, da bi se pogovoril z njo, ker je tega navajen, saj se vsak dan pogovarja z njo.

Potem smo zapeli še nekaj Marijinih pesmi.

Gospod Grahek je pred odhodom blagoslovil otroke. Otroci so bili zelo veseli, mi pa tudi.

Omenila bi še to, da sem bila zelo vesela, da so bili otroci tiho kot miške in so zelo pozorno poslušali.

Takih srečanj si še želim.

Karolina Medvešček

20. 5. se je skupina 23-ih otrok iz Mavrične sobe odpravila na tabor Pastirček v Kranjsko Goro. Tam smo bili kar tri dni in to brez mamic in očkov! Veste, koliko poguma so morali ti otroci vzeti s seboj, saj je bil tabor za njih prva takšna izkušnja. Ko smo prispeli v Kranjsko Goro, nas je pričakala čudovita narava, prijazno osebje in zelo lep hotel.

V času tabora smo iskali škratove sledi, ta nam je pri Martuljških slapovih namreč pustil sladek zaklad, vozili smo se s formulami, zakurili kres, si naredili pastirske kape in zgradili pravo leseno hiško. Tekmovali smo v štafetnih igrah, kjer smo kotalili sod, vozili samokolnico in veliko tekali. Po igrah smo si zasluženno privoščili palačinke. Drugi večer so se dekleta preoblekla v oblekice, fantje so si naredili frizure in odšli smo na plesno zabavo! Kako je bilo zabavno, pa še škrat Špicec nas je obiskal! Po zabavi smo hitro smuknili v posteljo. Vsi otroci so ponoči spali brez težav, pravi korenjaki!

Zadnji dan smo se zbudili v čudovito jutro, otroci so takoj opazili, kako lepo so se videle gore, še posebej gora Špik. Dan smo nadaljevali s skakanjem na napihljivem gradu, izdelovanjem broške, zaključili pa v pustolovskem parku, kjer smo se spustili po ZipLinu, se zapeljali po veliki gugalnici in plezali na višini po vrveh. Veliko mišic in poguma so otroci dokazali pri teh izzivih. Prijetno utrujeni smo se v sredo, 22. 5., vrnili k staršem v objem.

Oblečeni smo bili v bele majice, ki nam jih je podarila naša draga Rezka, mi pa smo jih porisali. Na glavi je imel vsak pastirsko kapo, okoli vratu pa medaljo za odlično opravljen tabor. Starši so nas komaj prepoznali. Za nami je čudovita izkušnja in vse vzgojiteljice smo na otroke zelo ponosne!

Estera Stojko

Rezbar

Kofetkarji – srečanje 3. maja 2019 ob 13. uri.

Pokrita oseba je bila že naš 42. gost. Malo smo le ugibali: visok moški – njegov hobi. Izvedeli smo, da je to Viktor Šinkovec, star 64 let, že 40 let poročen, rezbari, obdeluje les in to z veseljem ter ustvarja mojstrovine. Po poklicu je strojnik. Delal je pri Cestnem podjetju Ljubljana.

Rezbaril je že njegov oče. Obdelavo lesa začne s strojem. Pirograf (»freskar«) potrebuje še rezbarsko klino, rašplo, uporablja še brusni papir. Samouk Viktor izdeluje razne skledе, podstavke, jajca. Znanka je za 50-letnico izdelal lepo »šatuljico za hujšanje«. Zunaj je bilo napisano prisrčno voščilo ob takem jubileju. Notri pa pripomoček – njegov izum: jedilni pribor kot običajno – žlica, vilice, nož, mala žlička – toda vsa držala pribora so bila iz trnja in s trni po površini. Učinkovit, verjetno še nepreizkušen recept. Kdor bi dobil tak pribor, bi verjetno premislil, če bo sploh prišel jesti ...

Rezbar gre s svojim štirinožnim prijateljem v gozd in išče les, potrebne krivulje in grče, vse zna dobro uporabiti.

Našemu Domu je podaril veliko popotno palico – za romanje v Camino. Nekaterе palice so iz leske, uporablja pa tudi hrast, oreh, oljko. Hobiju se je posvetil, še ko je bil v službi. Sedaj ima pa več časa. Žena ga pri tem podpira, saj se mu je pridružila pri obisku Doma.

Rezbar je na les izdelal napis LAZAR, na zadnji strani pa KOFETKARJI! Naknadno bo še poslal napis MARIJA in MARTA.

Ko je rezbar Viktor razkazoval pohodne palice, je nova članica Fani pričela peti znano pesem Zakrivljeno palico v roki, /za trakom pa šopek cvetic .../ Moderatorica Terezija je takoj pripravila glasbeno spremljavo in tako smo vsi zapeli to Gregorčičevo pesmico.

Mimogrede se je pri skupini oglasil g. kaplan Rafael. Pokazali smo mu palico za Camino. Kadar bo romal tja, jo lahko vzame s seboj, vendar jo mora vrniti DMM. Sama palica je velika in sorazmerno težka. Gospod se je zamislil, ko je palico dvignil, in se nasmehnil.

Ob slovesu smo rezbarju Viktorju izročili skromno darilce in se domenili, da nas bosta z ženo obiskala po letnem dopustu.

V Jožefovi dvorani bo gospa opisala in s slikami prikazala svoje zadnje potovanje, rezbar ima pa še en hobi – a naj zaenkrat ostane še skrivnost.

Hvala obema za obisk in na svidenje!

Članica Kofetkarjev

Knjižničar – računovodja

Ponovno srečanje Kofetkarjev – petek, 10. maja 2019

Velika udeležba članov; postrežba: jagode, domač jabolčnik in seveda kavica. Zakrita oseba: iskali smo poklic. Gospod je domačin, Jan Mihevc, sedaj knjižničar; sprva se je zaposlil kot računovodja. Začel je z vprašanjem: Kdaj lahko govorimo o našem predniku, posamezniku kot ČLOVEKU?

Odgovor: Ko je toliko razvit, da začne pokopavati svoje mrtve sorodnike. Prve znake pisanja so odkrili v jamah v Španiji in Franciji. V Španiji so odkrili v jami Altamira leta 1868 risbe: odtisi rok, risbe živali –

bizoni. Ponekod so na skalah odkrili »vozličke«. Razvoj je šel dalje, tako so ob Evfratu in Tigrisu s pomočjo gline in paličice vrezovali sporočila na skale. Odkrili so 60.000 glinenih ploščic – vse to je čas 6000 let pred Kristusom (Egipt – slikovni zapis). Ob vodi raste trs. Na te liste so pisali, več listov so porezali in ovili okrog palice.

Pri nas so odkrili več jam, kjer je živel pračlovek. Pri Kozini imamo jamo podornico – pred 7000 leti se je udril strop. V ledeni dobi se je Kras spremenil v mrzlo stepo. Neandertalski lovec je lovil stepske bizone, jamske medvede ... Pračloveku so koristili: hrana, obleka, kosti za orodje. NI PA ŠE ZAPISOV. Začetek krasa: v morju so se nabirali skeleti lupinarjev in drugih drobnih živali. Po preteku milijonov let je nastal apnenec, dolomit. Sledili so tektonski premiki, ki so prišli na površje. Kras vedno nastane na apnencu in dolomitu. Na Pivškem je v kameni dobi živel Neandertalec, saj so našli orodje, NE PA ZAPISOV. Kasneje je živel tu sorodnik Kromanjonec. Jama Potočka Zijalka pod vrhom Olševe hrani ostanke ledenodobnega jamskega človeka. Našli so koščene konice (edino tu!). Posebnost je IGLA, cca 35.000 let stara, NI PA ZAPISOV. V Križni jami so pred 1. svetovno vojno našli okostje več kot 100 jamskih medvedov. Blizu nas, v Krapini, je živel krapinski neandertalec: bili so lovci, nomadi. Izdelovali so kamnite izdelke – vse je shranjeno v muzeju – NI PA ŠE ZAPISOV. Gospod Jan pove, da na Sinaju, kjer je suša, vse ostane, ne propade, ne zarjavi.

Trgovec s papirjem se imenuje biblov. Iz tega korena so razvili besede biblia, biblioteka ...

V Turčiji gojijo drobnico, strojili so kože. V Pergamonu so odkrili prvi pergament. Dognali so, da je bila v Atenah knjižnica v 5. stol. pred Kristusom. Kdaj je bila odprta, ni znano. Aleksandrijska knjižnica ima od 40 do 400.000 raznih svitkov, dolgih tudi do 40 m.

Tu so bile shranjene Aristotelove knjige. V času Julija Cezarja vse pogori. Pergament so uporabljali v 4. in 5. stol. pred Kristusom.

Nato uporabljajo knjige: med leseni platnici so zvezali več pergamentnih listov. To so kodeksi.

Na splošno so imeli v samostanih geslo MOLI IN DELAJ! Že sveti Avguštín je menil: Branje je del dneva. Menihi v samostanih so spise prepisovali – tako so jih razmnoževali. V 15. stol. so benediktinci napisali 2100 rokopisov, kartuzijani so imeli v Žičah v 13. stol. 2100 knjig.

Če vemo, da je univerza v Cambridgeu imela leta 1480 samo 380 knjig, so gornje številke res veličastne. Naseljeni smo na stičišču različnih kultur in vedno smo bili blizu izumiteljev oziroma naprednih narodov.

V obdobju razsvetljenstva so jezuiti podpirali šolstvo in knjižnico. Cesar Franc Jožef uvede nov red: vsak tiskan izvod mora **OBVEZNO V CENTRALNO KNJIŽNICO**.

V tem času so ustvarjali Zois, Čop, Valvasor. V gradu Bogenšperk je Janez Vajkart Valvasor uredil lastno tiskarnico (bakroreznico), napisal je znamenito

Slavo vojvodine Kranjske (1689), PRVO in do danes EDINO enciklopedijo Kranjske dežele. Vse je sam financiral – za narod. Zaradi tega je obubožal. Ker je pisal v nemškem jeziku, Slovenci dolgo nismo imeli prevoda.

Po marčni revoluciji 1848 je sledil preporod narodov. V Prešernovem času so čitalnice, pozneje pa slovenski tabori budili narodno zavest. Dobili smo prvi roman Deseti brat. V drugi polovici 19. st. je zanimivo, da so imeli ORLI svojo knjižnico, SOKOLI pa svojo; končno sta se združili.

Knjižnica Logatec ima tudi podružnice: Rovte, Hotedršica, Vrh Svetih Treh Kraljev. V knjižnici imajo elektronske knjige, preko spleta je dostopna digitalna knjižnica Slovenije. Svojci dr. Andreja Gosarja so podarili Knjižnici vso njegovo zapuščino, da bi bila dostopna domačinom in drugim, ki znajo ceniti njegovo delo.

Enako so storili z zapuščino gospoda Andreja Žigona. Leta 1989 je g. Maček prodal NUK-u knjigo Slava Vojvodine Kranjske.

Z rekom *KRUHA in KNJIGE NE MOREMO ZAVREČI* nas je poučil knjižničar Jan in sklenil zanimivo predavanje. Dobra knjiga človeka prekvasi, pri branju smo sami s seboj.

Dve urici sta minili, kot bi trenil. Hvala za obisk.

Članica Kofetkarjev

Majsko srečanje kofetkarjev – 24. maj 2019 ob 13. uri. Tokrat je srečanje izjemoma vodila glavna sestra Leonida – tema je bila *zdravstvo, ambulanta*. Po odhodu dr. Ane Kermavnar pošilja ZD Logatec ob sredah drugo zdravnico. V kratkem bodo vse uredili in določili stalno zdravnico za Dom Marije in Marte. Ob nujnih primerih in vročini prihaja dežurni zdravnik. Ker ZD Logatec obnavlja poslopje, je zobozdravnik dobil začasno lokacijo drugje, kar je za nas neugodno – pred vhodom je nekaj stopnic – ovira za tiste z vozički. Tudi tu bodo iskali rešitev. Tudi fizioterapevtka prihaja in nudi pomoč posameznikom. Za razgibavanje je telovadba v ponedeljek, sredo, petek. Tudi v 5. nadstropju se še da kaj storiti za stanovalce iz Lazarja.

Specialistični pregledi: zaželeno je, da se osebo obvesti 2 dni prej oziroma da ji pustijo pisno obvestilo. Zavod obiskuje in nudi pomoč tudi dr. Rudolfova iz Idrije. Vožnje stanovalcev do specialistov v Ljubljano ali drugam potekajo v redu, brez težav.

Predlog: Kotiček za kavico, čaj. Nekateri drugi domovi jih imajo – za stanovalce, svoje.

Marijin vrt: Ključ se dobi pri gospe Ani Kovač. Težavica: Otroci plezajo čez ograjo v vrt. Možna rešitev bi bila opozorilna tabla – napis naj bi bil učinkovit in vzgojen!

Julij, avgust: ob ponedeljkih sprehodi po Logatcu, kamor nas povabijo. Najava: opuščanje kapljic za odvajanje – naj gre več po naravni poti. Že sedaj pomagajo kuhane slive, ponekod slive zvečer namočijo v mlačno vodo in to zaužijejo drugo jutro.

Predlog: tako kot lani bi potovali na morje z Miklavževim vrtcem.

Načrt: dobrodelna tombola, koncert. Tako bi zbrali denar za MIREN KOTIČEK – ZA SPROSTITUTEV. Izkušnje iz tujine: hiperaktiven otrok se tu ob ustreznih pripomočkih umiri. Vrtec bi ta kotiček po želji uporabljal dopoldne – stanovalci pa popoldne.

Predlog: Kino je navadno enkrat mesečno v Jožefovi dvorani. Nedavno so posneli film o Lojzetu Grozdetu *Srce se ne boji!* Župnije, kjer bi želeli predvajati film, so se že prijavile. Tudi mi si želimo ogleda, uporaben bo tudi pri verouku mladih.

Ob prihodu nas je pričakal lep šopek na mizi, kavica in pecivo. Hvala sestri Leonidi za vsa pojasnila in glasilo 40 kofetkarskih srečanj.

Članica Kofetkarjev

Obisk zaposlenih iz Doma Tisje

Spoštovani,

v imenu vseh zaposlenih, ki so se udeležili strokovne ekskurzije 23. 5. 2019, se vam zahvaljujemo za prisrčen sprejem, pogostitev ter predstavitev vašega Doma. V lepem spominu bomo ohranili urejenost Doma in okolice, toplo vzdušje in motiviranost vaših

zaposlenih za strokovno opravljanje dela in dobro počutje stanovalcev. Prijetno sobivanje otrok in stanovalcev pa daje prav poseben čar vašemu Domu.

Še enkrat se vam iskreno zahvaljujemo za vaš čas in vam želim obilo uspeha pri delu.

Irena Špela Cvetežar,
direktorica Doma Tisje

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v V. nadstropju Doma Lazar;
- TOREK ob 9. 45: vaje za spomin v Domu Marija;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- ČETRTEK, 6. 6. 2019, ob 9.30: babica pripoveduje;
- SREDA, 8. 6. 2019, Dan Primoža Trubarja;
- PONEDELJEK, 10. 6. 2019, ob 9. 10: sladke dobrote;
- ČETRTEK, 13. 6. 2019, ob 15. uri: zaključek skupin - tombola;
- NEDELJA, 16. 6. 2019, ob 15. uri: farni dan na trgu pred cerkvijo;
- SREDA, 19. 6. 2019, ob 9. uri: obisk otrok in skupne delavnice;
- ČETRTEK, 20. 6. 2019, ob 9.30: knjižničarka na obisku;
- ČETRTEK, 20. 6. 2019, ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi - praznik;
- SREDA, 26. 6. 2019, ob 9.15: kino v Jožefovi dvorani;
- ČETRTEK, 27. 6. 2019, ob 19. uri: 6. večer pod lipo;
- ČETRTEK, 27. 6. 2019, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Franciška Trček Pečirer

Peter Šetina

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Kombinirano računanje

Pred vami so preproste računske naloge seštevanja in odštevanja.

Pri računanju uporabljajte dve pravili:

1. Kadar je zgornji znesek večji, spodnji znesek od zgornjega odštejte
 2. Kadar je zgornji znesek manjši, spodnji znesek prištejte zgornjemu.
- Končni rezultat vpišite pod črto.

7-2+6=11 9+4-5=8 Primer: 11-8=3	4+3-2=5 5+6-4=7 Primer: 5+7=12	7+8-4= 6-2+5=	9+8-5= 5+6-8=
5+6-7= 8+3-4=	7+4-2= 8-5+9=	9+4-6= 8-3+4=	7-3+7= 8+3-7=
8+3-7= 7+6-5=	2+5-3= 8+7-6=	6-3+9= 9+2-7=	7+5-6= 8-3+4=
9-2+6= 7+4-6=	5-2+9= 6+8-5=	8-2+9= 4+9-5=	8-5+4= 7+6-2=

SMEJALNICA

PO LEHOTNI OPERACIJI vpraša kirurg svojo pacientko: »Gospa, ste sedaj zadovoljni s svojim izgledom?«

Stranka: »Zelo sem zadovoljna. Sedaj bi pa rada imela še večje oči.«

Kirurg: »To pa lahko opravimo brez operacije. – Sestra, prinesite gospe RAČUN!«

V KINU SLOGA V LJUBLJANI vrtijo pornografski film. Ostro kontrolorjevo oko med publiko opazi 12-letnega dečka in zavpije nanj: »Od kod si se pa ti vzel in kje si dobil vstopnico?«

Deček: »Vstopnico sem ukradel očetu!«

Kontrolor: »Kje je pa oče?«

Deček: »Doma, vstopnico išče!«

Zapisala Danica K.